

In het draagkrachtbeginsel komt de onderlinge solidariteit van de burgers tot uitdrukking.²⁰⁹ Juist in dit beginsel stoelt de gelijke en rechtvaardige verdeling van de welvaart. Belastingen zijn een goed middel om dit te bereiken. Als maatstaf van draagkracht geldt hierbij het inkomen van belastingplichtigen. Het individu staat hierbij centraal.²¹⁰

Het draagkrachtbeginsel geeft uitdrukking aan het streven om te bereiken dat het inkomen van elk individu zodanig is dat daarmee de behoeftebevrediging, die dient voor het noodzakelijk levensonderhoud, in takt blijft. Belastingen mogen dit deel van het inkomen van individuen niet aantasten. Bovendien moeten belastingen worden geheven in verhouding tot de omvang van de totale behoeftebevrediging die voor ieder bereikbaar is (overvloed).²¹¹ Met andere woorden, des te hoger het inkomen waarmee behoeftebevrediging (en dus welvaart) mogelijk is, des te meer belasting zou men moeten betalen. Mann verwijst hiervoor onder andere naar Sismonde de Sismondi: "Das Mass der Genüsse eines Jeden muss stets das Einkommen eines Jeden sein" en "ebenso muss der Anteil an den gemeinsamen Genüssen, die die Steuer allen verschaffen muss, stets im Verhältnis zu dem Einkommen aller stehen".²¹²

Het draagkrachtbeginsel geldt als een zeer belangrijk grondbeginsel voor de verdeling van de belastingdruk. Een belastingstelsel, waarin plaats is voor dit beginsel, wordt beschouwd als een rechtvaardig belastingstelsel.²¹³ Volgens Simonne Damsté (weergegeven door De Langen) vormt dit beginsel het grondbeginsel waarop het Nederlandse belastingstelsel is terug te voeren.²¹⁴ De belangrijkste toepassing ervan is te vinden in de inkomstenbelasting.²¹⁵

Rekening houden met het draagkrachtbeginsel houdt echter in dat dit ten koste gaat van de eenvoud van wetgeving. Dit wordt in het algemeen als vanzelfsprekend aangenomen.²¹⁶ Maar minder vanzelfsprekend is dat ingewikkelde wetgeving, via het inzicht dat daarvoor vereist is en de tijd en het werk die daarvoor nodig zijn, een daadwerkelijk rechtvaardige verdeling van belastingen en welvaart in de weg kan

abstracto gegeven." (blz.60,61)

²⁰⁸ W.J. de Langen[12,blz.43]. Belasting mag worden geheven in de ethisch meest bevredigende relatie tot de omvang van de bereikbare, individuele niet voor het levensonderhoud noodzakelijke behoeftebevrediging.

²⁰⁹ L.G.M. Stevens[7,blz.189].

²¹⁰ W.H. van den Berge[2], "primair blijft de individuele mens"(blz.119)

²¹¹ W.J. de Langen[12,blz.43,44].

²¹² F.K. Mann[2,blz.211].

²¹³ W.J. de Langen[12,blz.55].

²¹⁴ W.J. de Langen[12,blz.43,44].

²¹⁵ W.J. de Langen[12,blz.43t/m45].

²¹⁶ H.P.A.M. van Arendonk e.a.[22,blz.13].

²¹⁷ W.J. de Langen[12]: "Er leven thans drie krachtige verdelingsbeginselen naast elkander en zij zullen geruime tijd naast elkander blijven leven. De rechtswetenschap, niet alleen de fiscale, moet er vrede mee hebben, dat het menselijk gevoelsleven gecompliceerd is en dat deze gecompliceerdheid in onze wetgeving weerspiegeld wordt".(blz.220)